Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθὲς παράσχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι. δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ον.—32 | Ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Σεπτεμβρίου 1894 | Ἔτος 16ον.—Ἀριθ. 32

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 241]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Μεταμόρφωσις τοῦ Γιαννάκη εἰς Ἄγριον καὶ τοῦ Τάκη εἰς Τέρας.—Νέον μάθημα τοῦ Μαρκησίου τοῦ Γαλόσσας.—Οἱ ἥρωές μας κλείονται εἰς κλωβίον ὡς πτηνά.—Λογομαχία δεινή, κατὰ τὸ σύστημα τῶν ἡρώων τοῦ Ὁμήρου.

Ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλόσσας ἔσυρε τὸν Γιαννάκην εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ σταύλου. Ἐκεῖ ἦσαν τὰ παρακήνια τοῦ θεάτρου του. Ἥρπασε μερικὰς ὄρνιθας, αἱ ὁποῖαι ἐκοιμῶντο ἐκεῖ του πλησίον, ἀνύποπτοι αἱ δυστυχεῖς· τὰς ἔσφαξε, τὰς ἐμάδησε καὶ διὰ τῶν πτερῶν των ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον, τὰ ἐνδύματα καὶ τὰς χεῖρας τοῦ Γιαννάκη, χρησιμοποιῶν ἀντὶ κόλλας τὸν πολτὸν τῶν αὐγῶν καὶ τῶν μυζιθρῶν. Εἰς τὴν κεφαλήν του ἐσχημάτισεν ἓν εἶδος διαδήματος διὰ τῶν πτερύγων καὶ τῶν οὐρῶν, ἀφ' οὗ δὲ ἐτελείωσεν ὁ παράδοξος αὐτὸς μετασχηματισμός:

«Ὁ Μαρκήσιος ἥρπασε μερικὰς ὄρνιθας»

«Πρσοχὴ τώρα» εἶπεν ὁ Μαρκήσιος «εἶσαι ἕνας ἀπὸ τοὺς ὡραιοτέρους ἀγρίους, οἱ ὁποῖοι ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον. Δὲν σοῦ τὸ λέγω διὰ νὰ σε κολακεύσω, παιδί μου· ἀλλὰ εἶσαι πραγματικῶς δυσειδὴς καὶ ἀποτρόπαιος. Ἐγὼ ἀγαπῶ πάντοτε ν' ἀποδίδω τὸ δίκαιον εἰς τὴν ἀληθῆ ἀξίαν, εἰς οἱανδήποτε κοινωνικὴν τάξιν τὴν εὑρίσκω· ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶνε κανεὶς ἀποτρόπαιος, ἂν καὶ τοῦτο εἶνε ἤδη πολύ· πρέπει ἀκόμη νὰ ἔχῃ καὶ ἠθικὰ προτερήματα. Θά σε διδάξω λοιπὸν πῶς πρέπει νὰ φέρεσαι. Θὰ ξεκινήσῃς μὲ τὸν ἀριστερὸν πόδα, ἐμπρός! θὰ προχωρήσῃς μὲ ἦθος ἀγριωπόν, ἐμπρός! Θὰ σταθῇς ἀκίνητος, ἐμπρός! Ἔλα τώρα, τὸ ἀριστερὸ χέρι 'ς τὸ γοφό σου· μὲ τὸ δεξὶ θὰ κρατῇς τὸ ρόπαλον, τὸ δῆθεν πατροπαράδοτόν σου ρόπαλον. Νὰ ἕνα σκουπόξυλο, τὸ ὁποῖον θά σου χρησιμεύσῃ ὡς πατροπαράδοτον ρόπαλον. Ἔλα, δοκίμασε. *Πρσσοχὴ εἰς τὸ πρόσταγμα! Ἐμπρός, μάρς!...* Ἄλτ!... Πολὺ καλά. Καὶ τώρα γούρλωσε τὰ μάτια σου καὶ κούνησε τὸ κεφάλι σου ἀγρίως, σὰν νὰ εἶχες ὄρεξιν νὰ καταφάγῃς τὴν ἔντιμον ὁμήγυριν... διότι δὲν πρέπει νὰ λησμονῇς ὅτι εἶσαι ἄγριος ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἀνθρωποφάγων· ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦν αὐτά. Πρέπει νὰ μάθῃς καὶ τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου σου, ἂν ἠμπορῇ κανεὶς νὰ 'πῇ ὅτι ἔχουν τόπον καὶ οἱ ἄγριοι. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους αὐτὸ δὲν μας ἐνδιαφέρει. Λοιπόν, ἡ γλῶσσα τοῦ τόπου σου εἶνε: χὰ-χίν! χὰ-χίν! Ἔλα κάμε μου χὰ-χίν!

Ὁ Γιαννάκης προσπαθεῖ νὰ μιμηθῇ, ἀλλὰ δὲν κατορθώνει νὰ κάμῃ παρά: χίν-χίν!

«Πρόσεχε!» ἀνακράζει ὁ Μαρκήσιος. «Δὲν σου εἶπα χὶν-χὶν, ἀλλὰ χὰ-χίν· αὐτὸ εἶνε φυσικώτερον, ἄλλως, ποῖος ἠμπορεῖ νὰ σ' ἐννοήσῃ; Καὶ τώρα διὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ ἀνατροφή σου, ὡς ἀνθρωποφάγου, πρέπει νὰ σε διδάξω πῶς νὰ λαμβάνῃς τὴν τροφήν σου. Νά, κύτταξε αὐτὰς τὰς ὄρνιθας ποὺ ἐμάδισα πρὸ ὀλίγου. Θά σοῦ τὰς δείξω, μόλις τας ἰδῇς σύ, θὰ ἀρχίσῃς νὰ χοροπηδᾷς σὰν δαιμονισμένος, νὰ τὰς βλέπῃς μὲ λαιμαργία, νὰ τριζῇς τὰ δόντια σου, νὰ στραβογυρίζῃς τὰ μάτιά σου· ὕστερα, ὅταν θὰ σοῦ τὰς πετάξω, πρέπει νὰ τὰς ἁρπάξῃς 'ς τὸν ἀέρα, νὰ τὰς πιάσῃς μὲ τὰ δυὸ χέρια, νὰ τὰς σπαράξῃς μὲ τὰ δόντια σου καὶ νὰ τὰς καταπιῇς χωρὶς νὰ τὰς μασήσῃς, μαζὶ μὲ τὰ ποδάρια, καὶ ὕστερα νὰπλώσῃς τὰ χέρια σου, σὰν νὰ ἤθελες καὶ ἄλλες. Μετὰ τοῦτο θὰ ναλάβῃς τὴν προτέραν σου στάσιν....

— Μά πῶς θέλετε νὰ φάγω τὰς ὄρνιθες αὐτὲς ὡμές; ἀπήντησεν ὁ Γιαννάκης, τοῦ ὁποίου ἐξηγείρετο ἡ ψυχὴ καὶ ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ μονον.

— Ὁρίστε μας! νὰ σε τρέφουν μὲ ὄρνιθες καὶ νὰ παραπονῆσαι!

— Μὲ ὄρνιθες! ἂν ἦσαν ψημένες ἢ βρασμένες, δὲν θὰ ἔλεγα τίποτε.

— Ὄχι! καλλίτερα κοκκινισμένες! Ἀμ' τότε τί ἀξίαν θὰ εἶχες! Πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς ἀνθρωποφάγος, διὰ νὰ φάγῃ μιὰ ὄρνιθα ψητὴ ἢ βραστή; Ὁ πρῶτος τυχὼν θὰ ἠμποροῦσε τότε νὰ σε ἀντικαταστήσῃ. Ἀλλὰ ὡμὴ ὄρνιθα...

ἄ, τὸ πρᾶγμα διαφέρει ! ἐδῶ εἶνε ὅλη ἡ ἀξία, ὅλη ἡ τέχνη ! ....

— Διόλου ! δὲν θὰ φάγω ! εἶπεν ὁ Γιαννάκης ἀμετάπειστος.

— Θὰ φᾷς καὶ θὰ 'πῇς κ' ἕνα τραγοῦδι !

— Ὄχι, ὄχι, σᾶς τὸ εἶπα. Δὲν μπορῶ ἐγὼ νὰ φάγω κρέας ὡμό.

— Ἄ, δὲν μπορεῖς. Καλά ! Ἐγὼ θὰ σε κάμω νὰ μπορέσῃς, ἔχω τὸν τρόπον. Εἶνε μία μέθοδος ποὺ μεταχειρίζονται εἰς τὸ θηριοτροφεῖον τοῦ Βοτανικοῦ κήπου τῶν Παρισίων. Προσοχή !

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ σκληρὸς Μαρκήσιος τῆς Γαλόσας ἀνεκίνησε ζωηρῶς πέριξ τοῦ Γιαννάκη, τὴν λεπτὴν καὶ λυγηρὰν του ῥάβδον, ἡ ὁποία ἀνέδωκεν οὕτω μερικοὺς συριγμοὺς ὀξεῖς, πειστικωτέρους διὰ τὴν ἀνθρωποφαγικὴν ἀγωγήν, ἀπὸ ὅλους τοὺς λόγους τοῦ διδασκάλου.

«Κανὼν γενικός,» ἐξηκολούθησεν ὁ τελευταῖος οὗτος. Βάλε καλὰ μέσα 'ς τὸ κεφάλι σου ὅτι ἕνας ἀνθρωποφάγος ὀφείλει νὰ τρώγῃ τὰ πάντα. Ὅ,τι καὶ ἂν του ρίπτουν, ξύλα, πέτρες, πρέπει νὰ τὰ καταβροχθίζῃ. Εἶνε ἀνάγκη τοῦ ἐπαγγέλματος. Ἄκουσες ; Ἀλλ' ἀρκεῖ διὰ σήμερον ἕως ἐδῶ. Ἔχεις ἀνάγκην καὶ δευτέρου μαθήματος γιὰ νὰ γίνῃς σωστὸς Ἄγριος. Ἀρκετὰ ἔμαθες εἰς τόσον ὀλίγον διάστημα. Ἐμπρός ! Ἔμβα τώρα μέσα εἰς αὐτὸ τὸ κλουβί, μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ θὰ σὲ παρουσιάσω εἰς τὴν ἔντιμον ὁμήγυριν.»

Ὁ Γιαννάκης ἄνευ ἀντιλογίας εἰσῆλθεν εἰς ἕνα μεγάλον ξύλινον κλωβόν, τοῦ ὁποίου ἡ θύρα ἐκλείσθη ὄπισθεν του ἐπιμελῶς.

Ἀφ' οὗ ἐτιθάσευσεν οὕτω τὸν Γιαννάκην, ὁ Μαρκήσιος ἐστράφη πρὸς τὸν Τάκην καὶ τῷ εἶπε :

«Ἡ σειρά σου. Μὴ νομίσῃς ὅτι θὰ σε ἀφήσω ἐσένα νὰ κάθεσαι μὲ σταυρωμένα χέρια, καθ' ὃν χρόνον ὁ σύντροφός σου θὰποβαίνῃ οὕτως ὠφέλιμος εἰς τοὺς συγχρόνους του ! Ἡ ὀκνηρία εἶνε μάνα ὅλων τῶν ἐλαττωμάτων.... Ἀλλὰ τί νὰ σε κάμω σένα ;.... Ἄ, θέλεις νὰ σε κάμω κύκλωπα, μὲ ἄλλους λόγους μονόφθαλμον ; Ὁ Κύκλωψ εἶνε πολὺ εὐάρεστος τὴν ὄψιν, χάρις εἰς τὸν μονάκριβον ὀφθαλμόν, τὸν ὁποῖον ἔχει εἰς τὸ μέσον τοῦ μετώπου. Ἀλλ' αὐτὸ ἀπαιτεῖ μεγάλας προετοιμασίας καὶ τὸ ἀφίνω δι' ἄλλην φοράν. Ὁ ἀκέφαλος ἄνθρωπος αὐτοσχεδιάζεται εὐκολώτερα. Ἔπειτα εἶνε καὶ χαριτωμένο παιγνίδι. Ἔλα πλησίασε ἐδῶ νὰ σε ἀποκεφαλίσω ! »

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ Τάκης ὀπισθοχώρησεν ἐκ φρίκης πεπεισμένος πλέον ὅτι ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλόσσας θὰ του ἔκοπτε τὸν λαιμόν, ἐγχείρησις τὴν ὁποίαν πολὺ ὀλίγην ὄρεξιν εἶχε νὰ ὑποστῇ, ἔστω καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι δι' αὐτῆς θὰ γίνῃ χαριέστερος.

«Ἔλα, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριός του, μὴν εἶσαι παιδί ! Ἐμπρός ! ἐδῶ . . . Ἢ καλλίτερα ὄχι, τίποτε . . . ἔτσι σοῦ τὸ εἶπα . . . σ' ἐπερίπαιξα διὰ νὰ γελάσω. Δὲν εἶνε κακὸ νὰ γελᾷ κανείς. καὶ ὁ γέλως, ξεύρεις, εἶνε ἡ μάννα τῆς ὑγείας. Ἐσὺ θὰ κάμῃς, ὁριστικῶς πλέον

τὸ τέρας. Ἔλα λοιπὸν ἐδῶ νὰ σου βγάλω τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια. Τοῦ λοιποῦ αὐτὰ τὰ ἐξαρτήματα σοῦ εἶνε περιττά· θὰ γίνῃς ἕνα Τέρας που θ' ἀφήσῃς ἐποχήν !

—Ἄ, θεέ μου ! ἐσυλλογίσθη ὁ Τάκης, ἐχάθηκα !»

Ὁ Τάκης ἤθελε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, ἀλλ' ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλόσσας τον ἥρπασε, προσέθεσε τοὺς βραχίονάς του ἐπὶ τοῦ σώματος, τὸν ἠνάγκασε νὰ γονατίσῃ, τοῦ ἀνύψωσε τοὺς πόδας ὀπίσω εἰς τὴν ῥάχιν, τὸν παραγέμισε μὲ στουπὶ διὰ νὰ μεταβάλῃ ὁλωσδιόλου τὸ σχῆμά του,

τὸν περιέδεσε μὲ δυνατὸν σχοινίον ὡς δέμα ἐμπορεύματος, τὸν ἐνέδυσε παλαιὸν φόρεμα ἐξ ἐρυθρᾶς μετάξης, χρυσοκέντητον, μὲ μίαν ζώνην κουρελιασμένην· τοῦ ἐφόρεσε ἕνα ἐλεεινὸν σκούφον ἀπὸ μαῦρον βελοῦδον μὲ πτερὰ πετεινοῦ τσακισμένα εἰς τὴν μέσην καὶ τὸν ἔστησεν οὕτω θεματιασμένον ἐπάνω εἰς ἕνα εἶδος στηλοβάτου, ὑποχρεωμένον νὰ κρατῇ τὴν ἰσορροπίαν, ἂν καὶ χωρὶς πόδια, καὶ νὰ μὴ πίπτῃ μὲ τὰ μοῦτρα ἂν καὶ χωρὶς χέρια.

Τούτου γενομένου τῷ ἐζωγράφησεν ἐν ἄστρον ἐπὶ τοῦ μετώπου, τὸν ἐψιμυθίωσε, τοῦ ἐκόλλησε μουστάκια καὶ τὸν εἰσήγαγεν εἰς ἕνα κλωβόν, πλησίον τοῦ κλωβοῦ τοῦ Γιαννάκη.

—Λαμπρά ! ἐξαίρετα !» εἶπεν, «ἀκόμη δὲν εἶδα ὡραιότερα τέρατα καὶ σας ὑπόσχομαι ἐπιτυχίαν μοναδικήν, ἐξοχον . . . Ἀλλ' ἀκούω τοὺς ἄλλους πού ἀνυπομονοῦν ἐκεῖ κάτω . . . Καθῆστε φρόνιμα, παιδιά μου· μελετᾶτε τοὺς ρόλους σας, ἐνῷ θὰ περιμένετε νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά σας. Χαίρετε, ὀρεβούαρ !»

Ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλόσσας ἀπῆλθε ν' ἀρχίσῃ τὴν παράστασιν, διότι ὁ κόσμος ἤρχισε νὰνυπομονῇ καὶ ἠκούοντο φωναὶ πανταχόθεν:

« Θάρχίσῃ !... — Δὲν θάρχίσῃ !... — Θάρχίσῃ !...— Δὲν θάρχίσῃ !...»

Ἔτσι συμβαίνει εἰς ὅλα τὰ θέατρα καὶ εἰς ὅλα ἐν γένει τὰ δημόσια μέρη γενικῶς, ὅπου ὑπάρχουν ἀνόητοι ἀγαπῶντες νὰ ὑψώνωσι τὴν φωνήν, νὰ λέγωσι δυνατὰ ἀνοησίας καὶ καμμίαν φορὰν βαναυσότητας, διὰ νὰ ἐπιδειχθῶσιν ὡς ἔξυπνοι. Σᾶς παρακαλῶ, ἀγαπητοί μου φίλοι, νὰ μὴ τους μιμηθῆτε ποτέ.

Πολὺ σκληρὸν ηὕρατε αὐτὸν τὸν Μαρκήσιον τῆς Γαλόσσας· εἶμαι μὲ τὴν γνώμην σας. Ἀλλ' ἂν τα ἔκαμνεν ὅλα ἐκ τῆς φυσικῆς του θυριωδίας καὶ ἐκ τῆς ἡδονῆς τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο τυραννῶν τὰ ἀδύνατα πλάσματα — διατί, εἰπῆτέ μου, ἐγέλα κρυφὰ ὑπὸ τὸν μύστακά του, ἀκριβῶς μάλιστα τὰς στιγμάς, κατὰ τὰς ὁποίας ἐφαίνετο περισσότερον θυμωμένος κατὰ τῶν ἡρώων μας ; Ἐγὼ δὲν εὑρίσκω φῶς ἐπὶ τοῦ περιέργου τούτου σημείου . . .

Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τοὺς ἥρωάς μας.

Ὅταν εὑρέθησαν μόνοι, μακρὰν τοῦ φάσματος τοῦ ἀπανθρώπου κυρίου των, ὁ Γιαννάκης καὶ ὁ Τάκης ἐξεχύθησαν εἰς ἀμοιβαίας μομφάς.

« Ὡραία μὰ τὴν ἀλήθεια ! ἔλεγεν ὁ πάντοτε μεμψίμοιρος Τάκης· ἂν ὀνομάζῃς αὐτὴν τὴν τυραννίαν καλοπέρασιν καὶ διασκέδασιν, πολὺ καλλίτερα θὰ ἔκαμες νὰ με ἄφινες εἰς τὸν πατέρα μου ἢ εἰς τοῦ μπάρμπα-Μήτρου, τοῦ μυλωνᾶ, ποὺ οὔτε ὅλη τὴν ἡμέρα μᾶς ἔδερνε, οὔτε μᾶς ἄφινε ποτὲ χωρὶς σουπα καὶ λαρδὶ καὶ ψωμί καὶ κρασὶ καὶ χαρτζιλίκι τὴν Κυριακή ! Ἐδῶ δὲν μας δίδουν παρὰ κατακεφαλιὲς καὶ κλωτσὲς γιὰ φαγὶ καὶ ῥακὴ γιὰ δροσιστικὸ νὰ μας καίῃ τὸ στομάχι . . .

—Ἄ, μπᾶ ! ἀπήντησεν ὁ Γιαννάκης, τὸν ὁποῖον ἠμπόδιζεν ἡ φιλαυτία νὰ ὁμολογήσῃ τὸ δίκαιον τῶν παρατηρήσεων αὐτῶν. Εἶσαι πολὺ παράξενος ! Ἐγὼ βρίσκω ὅτι μας τρέφουν πολὺ καλά.

— Μᾶς τρέφουν καλά ! διέκοψεν ὁ Τάκης μελαγχολικῶς. Τί καλὰ καὶ καπά, ἀφ' οὗ δὲν μας τρέφουν διόλου !

—Ἔπειτα, ἐξηκολούθησεν ὁ Γιαννάκης, αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς, μοῦ φαίνεται πολὺ ἀστεῖον καὶ διασκεδαστικόν. Ἐσὺ εἶσαι πολὺ δύσκολος. Τὸ κάτω-κάτω, ἂν δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος, ἠμπορεῖς νὰ φύγῃς. Ἐγὼ δὲν σε κρατῶ.

— Ὡραία ἰδέα... νὰ φύγω... σὰν νὰ μποροῦσα...! τώρα μάλιστα που εἶμαι φυτευμένος ἐδῶ σὰν παλοῦκι, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ κουνήσω οὔτε χέρια οὔτε πόδια. Ἤξευρα ἐγὼ τί ἔπρεπε νὰ κάμω... ὅταν ἦτον καιρός...

— Τί ; γιὰ νὰκούσουμε ;

—Δὲν ἔπρεπε νὰνοίξω ἐγὼ τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς σου, ὅπως εἶχα τὴν ἀνοησίαν νὰ κάμω. Καὶ βέβαια, ἀφ' οὗ ἦσουν φυλακισμένος 'ς τοῦ πατέρα μου, θὰ εἶχες κάμῃ κανένα ἄσχημο πρᾶγμα !

—Ἔ, γιὰ νὰ σου 'πῶ, Τάκη, ἀρχισες νὰ με παραζαλίζῃς !

— Καὶ τί με μέλει ;

— Νὰ σε μέλῃ, γιατί θὰ το μετανοήσῃς, νά !

— Ἔννοια σου καὶ δὲν σε φοβοῦμαι !

— Θὰ το ἰδοῦμε !

— Νὰ χαθῇς, παληάνθρωπε !

— Παληάνθρωπε ;... γιὰ ξαναπέ το !

— Θὰ το λέγω ὅσῳ μ' ἀρέσει !

— Ἀμ' κοτᾶς νὰ το ξαναπῇς, δειλέ !

— Δειλὸς ἐγώ ;

— Ναί, εἶσαι δειλός.

— Νὰ λοιπόν : Παληάνθρωπε !

— Γιὰ ξαναπέ το.

— Παληάνθρωπε !

— Γιὰ ξαναπέ το τρεῖς φορὲς 'στὴ σειρά !

— Παληάνθρωπε ! Παληάνθρωπε ! Παληάνθρωπε !

Ἐδῶ ὁ Γιαννάκης, μὴ δυνηθεὶς πλέον νὰ κρατηθῇ, ἀνύψωσε τὸ πατροπαράδοτόν του ρόπαλον, ἢ μᾶλλον τὸ σκουπόξυλον, τὸ ὁποῖον ἐκρατοῦσε, καὶ διὰ μέσου τῶν κιγκλίδων τοῦ κλωβοῦ, ἡτοιμάσθη νὰ κτυπήσῃ τὸν Τάκην ἀλλὰ δὲν το ἔκαμε. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην —ἂς το εἴπωμεν πρὸς ἔπαινόν του— ἐνόησεν ὡς ἐξ ἐνστίγματος ὅτι θὰ ἦτο ἡ ἐσχάτη δειλία νὰ κτυπήσῃ τὸν Τάκην ὄχι μόνον ἄοπλον, ἀλλὰ καὶ ἀδυνατοῦντα νὰ μεταχειρισθῇ τὰς χεῖράς του — γνωρίζομεν διὰ ποῖον λόγον. Οὕτω δὲ ὁ Γιαννάκης κατεδίδασε πάλιν τὸ πατροπαράδοτον ρόπαλον, νομίζων ὅτι ἀρκούντως διὰ τούτου ἐδείκνυε τὴν μετριοπάθειάν του.

Ἐὰν εἶνε κακὸν νὰ μεταχειρίζεται κανεὶς βίαν ἐναντίον ἄλλου οἱουδήποτε, ἔστω καὶ ἰσοπάλου του, πόσον εἶνε ἀγενὲς καὶ κτηνῶδες νὰ κτυπᾷ τὸν ἀσθενῆ, τὸν κατώτερόν του, τὸν μὴ δυνάμενον νὰμυνθῇ. Ἀποφεύγετέ το, μικροί μου φίλοι. Εἶνε ἡ ἐσχάτη ἀνανδρία, ἡ ἐσχάτη ἀτιμία· καὶ τοῦτο ὄχι μόνον ὅταν τὸ θῦμα εἶνε ἀνθρώπινον ὄν, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀκόμη εἶνε ζῷον, μικρὸν ἢ μεγάλον ἀδιάφορον. Ποσάκις δὲν εἴδατε παιδία, καὶ καμμίαν φορὰν μεγάλους κακομεταχειριζομένους ἐξ ὀργῆς, ἐκ σκληρότητος καὶ ἀκόμη ἐξ ἀχαριστίας ἀγρίας, ζῷα μὴ δυνάμενα νὰμυνθῶσιν, ἄλογα, κύνας, γάτες, πτηνά, ἔντομα. Οἱ δημιοί των δὲν γνωρίζουν πιθανῶς — τὸ πιστεύω πρὸς τιμὴν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, — ὅτι τὴν στιγμὴν αὐτὴν διαπράττουν ὄχι μόνον τὸ μέγιστον τῶν ἐγκλημάτων, ἀλλὰ τὸ εἰδεχθέστερον, τὸ μισητότερον !. . .

Ὁ Γιαννάκης το συνησθάνθη ἐγκαίρως, διότι κατὰ βάθος δὲν ἦτο κακὸς καὶ διότι ἡ σκληρότης τοῦ Μαρκησίου τῆς Γαλόσσας τον εἶχεν ἤδη διδάξῃ νὰ μὴ εἶνε σκληρὸς πρὸς τοὺς ἄλλους. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι πολὺ ἀκριβά τῳ εἶχε στοιχίσῃ τὸ δίδαγμα τοῦτο !...

[Ἕπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗ ΧΑΡΙΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ.244]

ΣΤ'.

Ἡ κόμησσα εἶχε σκοπὸν νὰ παραγγείλῃ φορέματα διὰ τὴν Θεοδοσίαν εἰς τὰ καλλίτερα καταστήματα τοῦ γαλλικοῦ συρμοῦ, ἀλλ' ἡ ταραχή της τώρα δὲν την ἄφινε νὰ σκεφθῇ διὰ τοιαῦτα πράγματα. Ἡ ἐλπίς, ἡ ἀμφιβολία, ἡ ὀδύνη, ἡ προσδοκία, ἡ προσευχή, αὐτὰ μόνον ἀπησχόλουν τώρα τὸ πνεῦμα καὶ αὐτῆς καὶ τῆς ἀνεψιᾶς της. Ἄλλως τε ἡ Θεοδοσία καθόλου δὲν ἐπεθύμει νὰ φορέσῃ ξενικὴν ἐνδυμασίαν· εἶχε γεννηθῇ παρὰ τὸ Κρεμλῖνον, τὸ ἀρχαῖον ἐν Μόσχᾳ ἀνάκτορον καὶ ὑπερηφανεύετο διότι ἦτο Ῥωσσίς. Διατὶ νὰ ἐνδυθῇ ὡς Γαλλίς ; Ἠγάπα τὴν πατρίδα της, ἠγάπα τὸν τσάρον της, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει ὡς πατέρα ὅλου τοῦ Ῥωσσικοῦ λαοῦ· εἰμποροῦσαν νὰ τον προδίδουν, νὰ τον ἀπατοῦν, αὐτὸς ὅμως δὲν εἰμποροῦσε ποτὲ νὰ ἔχῃ ἄδικον. Ἂν ἠδύνατο μόνον νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτοῦ, ἂν ἠδύνατο νὰ πέσῃ εἰς τοὺς πόδας του καὶ νὰ τῳ δώσῃ τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν εἶχε δώσῃ εἰς τὸν κόμητα Βασίλη, οὐδεμία ἀμφιβολία τῃ ἔμενεν ὅτι ὁ πατήρ της καὶ ἡ μήτηρ της ἤθελον ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν των καὶ ὅτι οἱ προδόται θὰ ἐτιμωροῦντο ὅπως τοὺς ἤξιζε.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ὁ κόμης ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὴν Πετρούπολιν καὶ εὐθὺς ἐζήτησεν τὴν Θεοδοσίαν. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀπουσίας του ἡ μικρὰ κόρη τίποτε σχεδὸν δὲν εἶχε φάγῃ, οὔτε εἶχε κοιμηθῇ, καὶ διὰ τοῦτο εἶχε πολὺ ἀδυνατίσῃ καὶ ἦτο φοβερὰ ὠχρά. Ἔτρεμεν ὅταν ἤκουε βήματα καὶ ἀκόμη περισσότερον ὅταν ἤκουε νὰ τὴν φωνάζουν. Ὁ κόμης τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας καὶ τῃ ἐψιθύρισε μερικὰς λέξεις αἱ ὁποῖαι τὴν ἔκαμαν νὰ φριλιάσῃ ὑπὸ χαρᾶς. Ὁ Κεργκώφ, τοῦ ὁποίου τὴν ὑπογραφὴν ἔφερεν ἡ ἐπιστολή, εὐκόλως εἶχεν ἀνευρεθῇ· εἶχεν ὁμολογήσῃ τὰ πάντα καὶ εἶχε παραδώσῃ τοὺς συνενόχους του. Ὁ Τσάρος εἶχεν ἀκούσῃ τὴν διήγησιν τοῦ πράγματος μετὰ ὀίκτου καὶ ὀργῆς. Διαταγαὶ εἶχον δοθῇ ἤδη ἐκ Πετρουπόλεως νὰ ἀφεθῶσιν ἐλεύθεροι ὁ πρίγκηψ καὶ ἡ πριγκήπισσα Βαγκαρῶφ καὶ νὰ φυλακισθῇ ὁ πρίγκηψ Σέργιος.

— Πιθανὸν μάλιστα νὰ εἶνε ἐδῶ οἱ γονεῖς σου τὰ Χριστούγεννα, προσέθηκεν ὁ κόμης Βασίλη, καὶ τότε τί ὡραῖα Χριστούγεννα που θὰ περάσωμε !

« Ἀλλὰ δὲν σας εἶπα ὅλα μου τὰ νέα, ἐπανέλαβεν ὁ κόμης. Πρὸ τῶν Χριστουγέννων εἶνε μία ἄλλη ἑορτή, τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἡ ἑορτὴ τοῦ Τσάρου μας, καὶ εἰς αὐτὴν εἶνε προσκεκλημένη καὶ ἡ Θεοδοσία.

— Τί τιμή ! Τί νὰ σημαίνῃ αὐτό ; ἀνεφώνησεν ἡ κόμησσα.

— Ὁ τσάρος μας εἶνε δίκαιος, εἶπεν ὁ κόμης. Ἰδοὺ τί μοι εἶπε : — Δημοσίᾳ, ἐνώπιον ὅλων τῶν εὐγενῶν μου ἀφήρεσα τὸν βαθμὸν ἀπὸ τὸν Βαγκαρῶφ. Ἐνώπιον αὐτῶν πάλιν θέλω καὶ νὰ τοῦ τὸν ἀποδώσω. Τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου θὰ τὸν διορίσω διοικητὴν τῆς φρουρᾶς μου· μετ' ὀλίγον θὰ λάβετε τὸ οὐκάζιον (τὸ διάταγμα).

« Ἅμα ἤκουσα τοὺς λόγους τούτους, ἐξηκούθησεν ὁ κόμης Βασίλη, δὲν ἐκρατήθηκα καὶ εἶπα εἰς τὸν τσάρον :

« — Μεγαλειότατε, ἡ κόρη τοῦ πρίγκηπος Βαγκαρῶφ, εἶνε εἰς τὸν οἶκον μου· ἐπιτρέψατε εἰς αὐτὴν νὰ παρευρεθῇ

εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ πατρός της.

«— Ἂς γίνῃ ἡ ἐπιθυμία σας, ἀπήντησεν ὁ τσάρος.

«Καὶ ἡ ὁμιλία ἔληξεν ἕως ἐδῶ.

— Πιθανὸν ὁ τσάρος νὰ σοῦ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον, Θεοδοσία μου, εἶπεν ἡ κόμησσα. Τί θὰ τῷ εἴπῃς; Πρέπει νὰ ἑτοιμάσῃς κανὲν λογύδριον.

— Ὦ! ἀγαπητή μου θεία, ὅταν ἡ καρδία μας ξεχειλίζῃ ἀπὸ εὐγνωμοσύνην, εὑρίσκομεν πάντοτε λέξεις νὰ ἐκφράσωμεν ὅ,τι αἰσθανόμεθα! Ἀλλὰ ποῖος θὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Μιχαὴλ τί συμβαίνει; προσέθηκε τὸν Μιχαὴλ ὁ ὁποῖος περίλυπος περιμένει εἰδήσεις εἰς τὸ σπίτι τοῦ Σεργίου;

—Θά τοῦ στείλω εὐθὺς τώρα τὴν εἴδησιν μὲ ἕνα πιστόν μου ἄνθρωπον, ἀπήντησεν ἡ κόμησσα.

. . . . . .

Ἰδοὺ διατὶ ὀλίγας ἡμέρας βραδύτερον ἡ Θεοδοσία παρουσιάσθη εἰς τὸν αὐτοκράτορα νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν χάριν τὴν ὁποίαν ἀπένειμεν εἰς τὸν πατέρα της. Τί συνέβη ὅταν ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ἡ αὐτοκράτειρα τὴν ἐνηγκαλίσθησαν δὲν ἀντελήφθη, καὶ συνῆλθε μόνον ὅταν εὑρέθη μέσα εἰς τὴν ἅμαξαν ἡ ὁποία τὴν μετέφερε κλαίουσαν ἀπὸ εὐτυχίαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς θείας της.

Ζ'.

Ἦτο ἡ νὺξ τῶν Χριστουγέννων, καὶ οἱ θόλοι καὶ τὰ κωδωνοστάσια τῶν πεντακοσίων ἐκκλησιῶν τῆς Μόσχας ἐφωτοβόλουν εἰς τιμὴν τῆς γεννήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Οἱ κώδωνες ἀντήχουν χαρμοσύνως καὶ ἡ χαρὰ ἐπλήρου τὰ στήθη τοῦ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς διακεχυμένου πλήθους. Τὸ μέγαρον τοῦ κόμητος Βασίλη ἦτο φωταγωγημένον διὰ χιλίων κηρίνων λαμπάδων.

Ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ χαρά της Θεοδοσίας. Τεσσαράκοντα ὀκτὼ κοράσια εἶχον προσκληθῆ νὰ διέλθουν μαζί της τὰς ἑορτάς, ἀπὸ τῶν Χριστουγέννων μέχρι τῶν Θεοφανείων. Ποικίλας διασκεδάσεις εἶχον διοργανώσῃ πρὸς τέρψιν τῆς Θεοδοσίας καὶ τῶν προσκεκλημένων: διάφορα παιγνίδια καὶ χορούς· ἀλλὰ πρὸ πάντων ἔπρεπε νὰ ψάλλωσιν ὕμνους καὶ ἄσματα ἐθνικά, κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς ῥωσσικῆς νεολαίας.

Τὸ δεῖπνον διεδέχθη παιγνίδιον συνηθέστατον ἐν Ῥωσσίᾳ πρὸς διασκέδασιν τῶν παίδων, ὁμοιάζον μὲ τὸν ἰδικόν μας «κλήδωνα».

Ἔφερον λεκάνην πλήρη ὕδατος· τότε ὅλα τὰ παιδία, ἄρρενα καὶ θήλεα, ἐξέβαλον τὰ κοσμήματά των: δακτυλίδια, βραχιόλια, περιδέραια, καρφίδας, καὶ τὰ ἔρριψαν εἰς τὴν λεκάνην τὴν ὁποίαν ἐσκέπασαν κατόπιν μὲ ψάθαν.

Μία κυρία προΐστατο τοῦ παιγνιδίου. Ἐκράτει δέσμην χαρτίων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦσαν ἀντιγεγραμμένα ἄσματα γνωστὰ εἰς ὅλα τὰ κοράσια καὶ περιέχοντα διαφόρους χρησμούς. Ἓν προέλεγε ταξείδιον, ἄλλο κληρονομίαν, ἄλλο ἀσθένειαν, ἄλλο θεραπείαν. . . .

Ἡ κυρία ἐβύθιζε τὴν χεῖρά της εἰς τὴν λεκάνην, ἐλάμβανεν ἕν, οἱονδήποτε προσέπιπτεν ὑπὸ τοὺς δακτύλους της, κόσμημα· συγχρόνως ἐπρότεινεν εἰς ἓν κοράσιον τὴν δέσμην τῶν χαρτίων ἐκ τῶν ὁποίων τοῦτο ἐλάμβανεν ἕν κατὰ τύχην. Τὰ κοράσια ἔψαλλον ἑν χορῷ τὸ περιεχόμενον τοῦ χαρτίου, τὸ ὁποῖον καθὼς διϊσχυρίζοντο, προέλεγε τὴν τύχην τοῦ παιδίου εἰς τὸ ὁποῖον ἀνῆκε τὸ ἀνασυρθὲν ἐκ τῆς λεκάνης κόσμημα.

Ὁ χρησμὸς οὗτος πραγματοποιεῖται . . . ὅσον ὅλοι οἱ χρησμοί, καὶ ἐλπίζω ὅτι αἱ μικραὶ Ῥωσσίδες δὲν τους πιστεύουν ὅπως καὶ σεῖς δὲν πιστεύετε εἰς τοὺς χρησμοὺς τοῦ κλήδωνα. Ἀλλὰ τὸ παιγνίδιον τὰς διασκεδάζει καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαιότερον.

Η'.

Ἐν τούτοις καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν ἑορτῶν αὐτῶν, ἡ Θεοδοσία δὲν ἐλησμόνει τὸν πατέρα της καὶ τὴν μητέρα της καὶ κάθε πρωὶ ἔλεγε:

— Σήμερον ἴσως ἔλθουν!

Ἡ παρομονὴ τῶν Θεοφανείων εἶχε φθάσῃ χωρὶς ἐκεῖνοι ἀκόμη νὰ φανοῦν.

Κατά τινα ρωσσικὴν παράδοσιν ὁ Χριστὸς καταβαίνει τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἰς τὴν γῆν, παρηγορεῖ τοὺς δυστυχεῖς, καὶ δίδει τὴν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς ἔχοντας ἁμαρτήσῃ νὰ μετανοήσουν.

— Ὁ θεῖος μου Βολνώφ, εἶπε μία ἐκ τῶν μικρῶν φίλων τῆς Θεοδοσίας, ἦτο πολὺ ἁμαρτωλός. Μίαν νύκτα τῶν Θεοφανείων, ἐνῷ ἐπερνοῦσε ἀπὸ ἕνα δρόμον τῆς Μόσχας, ἕνας γέρων τὸν ἐσταμάτησε καί του εἶπε:

«— Διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, κύριε, κάμετε ἐλεημοσύνην, δότε μου ἕνα καπίκι.

«— Διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ἀπήντησε μὲ συγκίνησιν ὁ θεῖος μου, πᾶρε αὐτὸ τὸ ἀσημένιο ροῦβλι. Τότε ὁ θεῖος μου διέκρινεν ἔξαφα ἕνα πρόσωπο σὰν ἀγγέλου, καὶ ἐννόησεν ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς τοῦ εἶχε μιλήσῃ.

— Ἴσως μιλήσῃ ἀπόψε ὁ Χριστὸς καὶ εἰς τὸν θεῖον μου Σέργιον, εἶπεν ἡ Θεοδοσία, καί τον ἀξιώσῃ νὰ μετανοήσῃ καὶ αὐτός!

Ἦτο λοιπὸν ἡ παραμονὴ τῶν Θεοφανείων καὶ τὰ κοράσια ἦσαν συνηγμένα κατὰ τὸ σύνηθες, ὅτε φωνή τις ἠκούσθη κράζουσα: «Θεοδοσία!»

Τὸ κοράσιον ἔτρεξε πρὸς τὴν φωνὴν καὶ εἶδε τὸν κόμητα καὶ τὴν κόμησσαν Βασίλη ἐναγκαλιζομένους καὶ καταφιλοῦντας ἕνα κύριον καὶ μίαν κυρίαν τυλιγμένους μὲ γούνας. Ἦσαν ὁ πατὴρ της καὶ ἡ μήτηρ της. Εἰς τὴν στιγμὴν ἡ Θεοδοσία εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας των καὶ ἀντήλλαξε περιπτύξεις καὶ θερμὰ φιλήματα.

Θ'.

Μετ' ὀλίγας ὥρας ὁ πρίγκηψ καὶ ἡ πριγκήπισσα εἰσῆλθον πάλιν μετὰ τῆς θυγατρός των εἰς τὴν ἅμαξαν ἥτις ἔμελλε νὰ τους φέρῃ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν των πατρίδα, ὅπου ἔφθασαν περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἐπαύριον.

Ὁ παιδαγωγὸς τοῦ Μιχαὴλ ἐξῆλθεν εἰς προϋπάντησίν των.

— Ποῦ εἶνε ὁ υἱός μου; Ποῦ εἶνε ὁ ἀδελφός μου; ἀνεφώνησαν οἱ ταξειδιῶται.

— Ὁ Μιχαὴλ εἶνε ἀσθενής, ἀπήντησεν ὁ Βλαδίμηρος.

— Ἀσθενής!

— Ὦ! μὴν ἀνησυχεῖτε, δὲν εἶνε πότε σπουδαῖον· ἄλλως τε πᾶς κίνδυνος παρῆλθε πλέον.

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῆ:

Ὅταν συνελήφθη ὁ Κεργκώφ, εἰδοποιήθη περὶ τούτου ὁ πρίγκηψ Σέργιος, καὶ ἡ εἴδησις αὕτη τον ἐτάραξε πολύ. Ἔτρεξεν εὐθὺς εἰς τὸ σπουδαστήριον, ὅπου εὑρίσκετο ὁ Μιχαήλ. Ὁ παιδαγωγός, ἐννοήσας τὴν ὀργὴν τοῦ Σεργίου, ἠθέλησε νὰ ἀπομακρύνῃ ἐκεῖθεν τὸ παιδίον, ἀλλ' ὁ πρίγκηψ τὸν ἐμπόδισε· συνέλαβε τὸν Μιχαὴλ ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ ἤρχισε νὰ ἐκφέρῃ κατὰ τῶν σεβαστῶν γονέων τοῦ παιδίου ὕβρεις βαναυσοτάτας, ὕβρεις τοιαύτας ὥστε ὁ κ. Βλαδίμηρος ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἦτο ἁμάρτημα καὶ νὰ τας ἐπαναλάβῃ.

Ἀντὶ νὰ φοβηθῇ ὁ Μιχαὴλ ,ἀπὸ τὸν βάναυσον τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον τον μετεχειρίσθη ὁ κηδεμών του, τὸν παρετήρει τουναντίον εἰς τὸ πρόσωπον μετὰ θάρρους.

— Εἴσθε ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμέ, τῷ εἶπε, καὶ εἰμπορεῖτε νὰ με φυλακίσετε, ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖτε νὰ με ἀναγκάσετε νὰ ἀκούω τὰ ψεύδη τὰ ὁποῖα λέγετε.

Ὁ πρίγκηψ τότε ἐκτύπησε τὸ παιδίον εἰς τὸ πρόσωπον· ἀλλ' ὁ Μιχαὴλ ἐξηκολούθει νὰ ἀνθίσταται.

— Ὁ πατέρας μου εἶνε ἡ τιμὴ προσωποποιημένη· ἡ μητέρα μου εἶνε ἕνας ἄγγελος· καὶ σεῖς, σεῖς εἶσθε κλέπτης καὶ προδότης! ἀνεφώνησε.

— Αὐτὴν τὴν στιγμήν, εἶπεν ὁ παιδαγωγός, προσεπάθησα νὰ ἀποσπάσω τὸν Μιχαὴλ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ πρίγκηπος Σεργίου, τοῦ ὁποίου ἡ ὀργὴ εἶχε κορυφωθῆ, ἀλλ' οὔτε τοῦτο κατώρθωσα, οὔτε νὰ τον ἐμποδίσω εἰμπόρεσα τὸν ἄθλιον νὰ πυροβολήσῃ τὸ ταλαίπωρον παιδίον.

— Τὸν ἐπυροβόλησεν! ἀνέκραξεν ἡ πριγκήπισσα. Ἐπυροβόλησε τὸ παιδί μου! — Εἶνε λοιπὸν πληγωμένος ὁ Μιχαλάκης μου!

— Ναί, πριγκήπισσα, ἐπληγώθη πραγματικῶς, ἀλλὰ μὴ ἀνησυχεῖτε· εὐθὺς ἐκάλεσα τὸν πρῶτον χειρουργὸν τῆς Μόσχας· τὸ παιδὶ εἶνε τώρα εἰς ἀνάρρωσιν καὶ ἡ χαρά που θά σας ἴδῃ θὰ ἐπιταχύνῃ τὴν ἐντελῆ θεραπείαν του.

— Μετ' ὀλίγας στιγμὰς εὑρίσκοντο καὶ οἱ τρεῖς παρὰ τὴν κλίνην τοῦ Μιχαήλ. Τὸ ὠχρὸν πρόσωπον τοῦ πληγωμένου ἦτο μετηλλαγμένον ὑπὸ τῆς εὐτυχίας, ἐνῷ ἡ κουρασμένη κεφαλή του ἀνεπαύετο ἠρέμα εἰς τὸ στῆθος τῆς μητρός του, καὶ ὁ πατήρ του ἐκράτει τὰς χεῖρας του μέσα εἰς τὰς ἰδικάς του, δακρύων ἐξ ὑπερηφανείας καὶ στοργῆς. Ὑπερηφάνειαν ἠσθάνετο ἐπίσης καὶ ἡ Θεοδοσία εἰς τὴν καρδίαν της, συλλογιζομένη πόσον γενναῖος ἐφάνη ὁ ἀδελφός της εἰς τὴν φρικώδη ἐκείνην περίστασιν.

Τώρα, ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται, ἂν κανεὶς ἀπὸ σᾶς ὑπάγῃ εἰς Πετρούπολιν, καὶ ἴδῃ εἰς καμμίαν μεγάλην ἐπιθεώρησιν τοῦ στρατοῦ, ἕνα στρατηγόν, μὲ λευκὴν καὶ ὀλόχρυσον στολήν, τοῦ ὁποίου τὸ ἀνάστημα ὑπερέχει ὅλων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, τοῦ ὁποίου οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ ἀστραπεβολοῦν, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου διακρίνεται ἡ δύναμις καὶ ἡ πραότης, πολὺ πιθανὸν νὰ εἶνε ὁ πρίγκηψ Μιχαὴλ Βαγκαρώφ, ὁ φίλος τοῦ Τσάρου του, τὸ εἴδωλον τῶν στρατιωτῶν του, καὶ ὁ ἀφωσιωμένος υἱὸς τοῦ ὁποίου τὴν ἱστορίαν σᾶς διηγήθην.

ΝΙΚΟΣ ΑΡΙΦΡΩΝ

[Κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ]

Ο ΚΛΕΠΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 243]

— Νά μου βγοῦν τὰ μάτια, ἂν καταλαβαίνω τίποτα! ἐγρύλισεν ὁ κλέπτης.

Ἡ ἔκφρασις ἦτο χυδαία, ἀλλὰ τί περιμένετε νὰ ἀκούσετε ἀπὸ τοιοῦτον ἄνθρωπον!

Ἔπειτα ἤρχισε νὰ γελᾷ, καὶ διὰ νὰ μὴ κάμῃ θόρυβον ἔθεσε τὴν χεῖρα εἰς τὸ στόμα του· ἀλλ' ἐγέλα τόσον πολὺ ὥστε ὅλον του τὸ σῶμα ἐταράσσετο.

— Τί παράξενο! ἐπανέλαβε, δὲν θέλει, λέει, νά με ἐνοχλήσῃ! Ἄλλο τοῦτο πάλι!» Καὶ ἐγέλα, ἐγέλα ὁλονέν.

Ἡ Ἀντιγόνη δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ διατὶ γελᾷ, καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἠπατήθη.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε μὲ τὸν εὐγενέστατον τρόπον, μήπως δὲν εἴσθε πραγματικῶς κλέπτης;

— Ἀ! ὄχι, κοπελοῦδα μου, ἀπήντησεν ἐκεῖνος μόλις συγκρατῶν τοὺς γέλωτας. Ἐγὼ εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλίτερους φίλους τοῦ πατέρα σου. Ἦλθα νὰ περάσω μαζί του τὴ βραδιά μου, καί, γιὰ νὰ μὴν ἀνυσυχήσω τοὺς ὑπηρέτας, ἐμβῆκα ἀπὸ τὸ παράθυρο.

— Ἀ! εἶπεν ἡ Ἀντιγόνη παρατηροῦσα αὐτὸν μετὰ προσοχῆς, βλέπω ὅτι θέλετε νὰ ἀστειευθῆτε μαζί μου καθὼς το κάμνει κάποτε καὶ ὁ μπαμπᾶς. Ἀλλ' ἀφήσατε αὐτὰ καὶ ἀκούσατε τί θά σας εἴπω: ὁ μπαμπᾶς ἔφυγε διὰ τὸν Βῶλον, οἱ ὑπηρέται μας εἶνε ὅλαι γυναῖκες, καὶ ἡ μαμμὰ θὰ ἐτρόμαζε τόσον πολὺ ἂν την ἐξυπνούσατε ὥστε θὰ ἀρρωστοῦσε. Ἂν λοιπὸν ἤλθατε ἐδῶ νὰ κλέψετε, πολύ σας παρακαλῶ νὰ κάμετε τὴν ἐργασίαν σας μὲ πολλὴν ἡσυχίαν, διὰ νὰ μή της κόψετε τὸν ὕπνον.»

Ὁ κλέπτης ἔπαυσε νὰ γελᾷ, καὶ παρατηρῶν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτί, ἐψιθύρισε:

— Μὰ τὸ Σταυρό! τίποτα δὲν καταλαβαίνω! Ὅμως θαρρῶ πως δὲν ἔχω νὰ χάνω καιρό.

— Βέβαια, ἀπήντησεν ἡ Ἀντιγόνη, οὔτε στιγμὴν δὲν πρέπει νὰ χάνετε. Ἡ μαμμὰ μπορεῖ νὰ ξυπνήσῃ καὶ θὰ καταλάβῃ ὅτι λείπω. Ἀπὸ ποῦ θὰ ἀρχίσετε; Τί θὰ κλέψετε πρῶτα;

— Καλὰ θὰ κάνῃς, κοριτσάκι μου, νὰ πᾶς νὰ βρῇς τὴ μάννα σου, εἶπε μὲ ἀπότομον ὕφος.

Ἡ Ἀντιγόνη ἔμεινε περίσκεπτος ἐπί τινας στιγμάς.

— Θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ μή μας κλέψετε τίποτε, εἶπε· αὐτὸ το ξεύρετε καὶ σεῖς, ἀλλ' ἂν εἴσθε ἀποφασισμένος νὰ το κάμετε, καλλίτερα εἶχα νὰ σας εἴπω ποῖα πράγματα προτιμῶ νὰ κλέψετε.

— Ποῖα; γιὰ νὰ ἰδοῦμε; ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος ὁ κλέπτης.

— Νά! πρῶτα πρῶτα νὰ μὴ πάρετε τίποτε ἀπὸ τὰ κοσμήματα τῆς μαμμᾶς, ἀπήντησεν ἡ Ἀντιγόνη· εἶνε ὅλα μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ την ἐξυπνήσετε· ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ, τὴν ἤκουσα νὰ λέγῃ ὅτι πολὺ θὰ ἐλυπεῖτο ἂν τῆς τα ἔκλεπταν. Ἔπειτα δὲν πρέπει νὰ κλέψετε οὔτε ἓν ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ μπαμπᾶ . . .»

Καὶ μετὰ μικρὰν σιγὴν προσέθεσε κάτωχρος ἐκ συγκινήσεως:

— Ἀκούσατε νά σας εἴπω, πάρετε τὰ ἰδικά μου πράγματα . . .

— Τί πράμματα; ἠρώτησεν ὁ κλέπτης.

Τὸ μενταλλιόν μου καὶ τὸ μικρό μου ὡρολογάκι πού μου ἐχάρισε ὁ μπαμπᾶς, καὶ τὸ βραχιόλι μου καὶ τὸ παιριδέραιον πού μου ἄφησε ἡ καϊμένη ἡ γιαγιά μου . . . Λέγουν ὅτι ἀξίζουν πολλὰ χρήματα . . . Εἶνε πολὺ εὔμορφα . . . Τὰ ἐρύλλατα νά τα φορέσω ὅταν μεγαλώσω, ἀλλὰ δὲν πειράζει . . . εἰμπορεῖτε νὰ τα πάρετε αὐτά. Ἐκτὸς αὐτῶν . . . προσέθηκεν ἐκβάλλουσα στεναγμόν, ἐκτὸς αὐτῶν εἶνε καί . . . τὰ βιβλία μου, ποῦ τόσον τἀγαπῶ, ἀλλά . . .

— Δέν μου χρειάζονται τὰ βιβλία, εἶπεν ὁ κλέπτης.

— Ἀλήθεια λέτε; ἀνεφώνησεν ἡ Ἀντιγόνη. Ὦ! πολύ σας εὐχαριστῶ . . .

— Ἀνάθεμά με! ἂν μου ἔτυχε ποτὲ παρόμοιο πρᾶμμα, ἐψιθύρισεν ὁ κλέπτης παρατηρῶν τὸ κομψὸν προσωπάκι τῆς Ἀντιγόνης, τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰ φαιδρύνεται.

— Θέλετε νὰ πάω νὰ φέρω τὰ πράγματά μου ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου; ἠρώτησεν ἡ Ἀντιγόνη.

— Ὄχι, εἶπεν ἐκεῖνος· στάσου ἐδῶ, ἡ καλλίτερα ἔλα μαζί μου 'ς τὴν τραπεζαρία· θὰ καθίσῃς σὲ μιὰ καρέκλα ἴσα με ποῦ να τελειώσω ἐγὼ τὴ δουλειά μου.

Ἅμα εἰσῆλθον εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὁ κλέπτης ἤρχισε νὰ ἀνοίγῃ τὰ συρτάρια καὶ τὰ ἐρμάρια ὅπου ἐφύλαττον τὰ ἀσημικά.

«Παράξενον μοῦ φαίνεται πῶς ξεύρετε ποῦ εἶνε φυλαγμένον κάθε πρᾶμμα ..... Καὶ πῶς ἀνοίγουν τόσον καλὰ τὰ κλειδιά σας!

— Ἀλήθεια, εἶνε πολὺ παράξενο, ἀπήντησεν ὁ κλέπης. Ἡ καλὴ σπουδή, βλέπεις, τί δὲν κάνει;

— Ἐκάματε λοιπὸν καλὰς σπουδάς; ἠρώτησεν ἡ μικρὰ Ἀντιγόνη μὲ πολλὴν ἐκπληξιν.

— Καὶ ἀμφιβάλλεις; ἀνέκραξεν ὁ κλέπτης.

— Ὄχι, ἀπήντησεν ἡ Ἀντιγόνη προσέχουσα μήπως αἱ λέξεις τῆς τον προσβάλουν, ἀλλὰ ἡ ὁμιλία σας καὶ ἡ προφορά σας εἶνε τόσον παράδοξος....

— Αὐτὰ εἶνε γοῦστα, ἀπήντησεν ὁ κλέπτης. Τὴ γλῶσσα τοῦ τόπου του δέν την ξεχνᾷ κανεὶς καὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιο ἀπόμα ἂν πάῃ.

— Ἐσεῖς ἐπήγατε καὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον;

— Ὄχι ἀκόμη· ἀλλὰ κανένα βράδυ μπορεῖ νὰ πάω κ' ἐκεῖ...

Καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ γελᾷ. Τὸν διεσκέδαζε πολὺ αὐτὴ ἡ ὁμιλία, ἐνῷ συγχρόνως ἐσχημάτιζεν ἓν δέμα ἀπὸ μαχαίρια καὶ περόνια ἀσημένια.

Ὁ κλέπτης ἤνοιξε κατόπιν ἓν ἄλλο συρτάριον, καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ γελᾷ· ἐπειδὴ δὲ ἐφαίνετο πολὺ εὐχαριστημένος, ἡ Ἀντιγόνη τον ἠρώτησε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, νὰ σας κάμω μίαν ἐρώτησιν: εἶνε καλὸν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κλέπτου;

—Τὸ ἐπάγγελμα δὲν εἶνε τόσο καλὸ ὅσο ἔπρεπε νὰ εἶνε, εἶπεν ὁ κλέπτης. Δὲν εἶνε ὅλοι σὰν κ' ἐσένα ὑποχρεωτικοί, κοπελοῦδα μου.

— Ὦ! σεῖς με ὑποχρεώνετε, διότι σεῖς δὲν κάμνετε καθόλου θόρυβον.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὑπέλαβεν ὁ κλέπτης, ὅτι ἐμεῖς συνηθίζουμε νὰ κάνουμε ὅσῳ μποροῦμε Ἀλιγώτερο θόρυβο. Δὲν εἶνε καθόλου ὑγιεινὸς ὁ θόρυβος εἰς τὸ δικό μας ἐπάγγελμα.

— Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μας ἀφήσετε μερικὰ μαχαιροπήρουνα καὶ ὀλίγα κουτάλια; Μὲ συγχωρεῖτε πού σας διακόπτω, ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως δὲν θὰ ἔχωμεν αὔριον εἰς τὸ τραπέζι.

—Δὲν ἔχετε λοιπὸν ἄλλα πρόσωχα, ἀπὸ καλάϊ; ἠρώτησεν ὁ κλέπτης.

— Ἀ! ὄχι, ἡ μαμμὰ δὲν μπορεῖ νὰ τρώγῃ μὲ αὐτά. Ἀλλὰ νά σας εἰπῶ ἐγὼ τί εἰμπορεῖτε νὰ κάμετε· ἀφίνετε ἀπὸ ἕνα διὰ τὴν μαμμὰ καὶ ἐγὼ περνῶ ὅπως ὅπως.

Ὁ κλέπτης ἐδίστασεν ὀλίγον. Μετὰ μικρὰν δὲ σκέψιν ἐφάνη συμβιβαστικός, ἐδέχθη τὴν αἴτησίν της καὶ μάλιστα ἄφησε καὶ δι' αὐτὴν ἀπὸ ἕν.

— Ὤ! πόσον εἶσθε καλός! εἶπεν ἡ Ἀντιγόνη βλέπουσα αὐτὸν τί ἔκαμνε.

— Τὸ κάνω γιά νά σ' εὐχαριστήσω που δὲν ἐφώναξες, ὑπέλαβεν ὁ κλέπτης.

Ἔπειτα ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν του σιωπηλός· ἀλλὰ κάποτε τοῦ ἤρχετο νὰ γελάσῃ ὡς νὰ ἐτριγύριζαν εἰς τὸν νοῦν του ἀστεῖαι σκέψεις.

Καὶ ἐνῷ ἐκεῖνος εἰργάζετο ἐν σιωπῇ, ἡ Ἀντιγόνη ἐκάθητο ἀκίνητος, κρύπτουσα τοὺς μικροὺς *της πόδας μὲ τὸ* μακρόν της ὑποκάμισον, καὶ παρατηροῦσα αὐτὸν μὲ ὀφθαλμοὺς περιέργους. Ὅλως διόλου νέαι σκέψεις εἰσήρχοντο εἰς τὸν μικρόν της ἐγκέφαλον. Τέλος δὲν εἰμπόρεσε νὰ κρατηθῇ καί τον ἠρώτησεν ἐκ νέου:

«Προτιμᾶτε ἀλήθεια τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κλέπτου ἀπὸ κάθε ἄλλο; ἠρώτησεν ἡ Ἀντιγόνη μετὰ σεβασμοῦ.

— Μὰ τὴν πίστι μου, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶμαι δήμαρχος, ἢ βουλευτής, ἢ ὑπουργός, ἢ βασιλειᾶς...

— Κρῖμα! ἀπ' αὐτὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ σας κάμω τίποτε. Ἂν ἠθέλατε κανὲν ἄλλο ἐπάγγελμα... Ὁ μπαμπᾶς μου εἶνε δικηγόρος. Σᾶς ἀρέσει νὰ εἶσθε δικηγόρος;

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν θὰ ἔλεγα ὄχι, ἂν ὁ πατέρας σου θέλῃ ν' ἀλλάξῃ μαζί μου τέχνη, ἢ ἂν ξέρῃ κανέναν ἄλλο που νὰ 'πλούτισε ἀπὸ τὸ δικηγορλίκι καὶ δέχεται νά μου δώσῃ τὰς ὑποθέσεις του. Πάντα ζηλεύω τὴν τέχνη τοῦ δικηγόρου.

— Ὅσον διὰ τὸν μπαμπᾶ, εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θέλει νὰ γίνῃ κλέπτης, ὑπέλαβεν ἡ Ἀντιγόνη περίσκεπτος, ἀλλ' ἂν θέλετε νά μου δώσετε τὸ ὄνομά σας καὶ τὴν διεύθυνσίν σας, ἴσως μπορέσῃ νὰ ὁμιλήσῃ δι' ἐσᾶς εἰς τοὺς φίλους του, ὅταν μάθῃ πόσον εἶσθε ὑποχρεωτικὸς καὶ ἅμα τοῦ εἴπω ὅτι δέν σας ἀρέσει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κλέπτου.

Ὁ κλέπτης ἔχωσε τὴν χεῖρα του εἰς τὸ θυλάκιον καὶ ὑποκρινόμενος μεγίστην ἔκπληξιν:

—Βλέπεις! ἐλησμόνησα τὰ ἐπισκεπτήριά μου, ἀνεφώνησεν. Θὰ τἀφῆκα ἐπάνω εἰς τὸ πιάνο. Τί ἀνόητός που εἶμαι. Ἔπρεπε νὰ το συλλογισθῶ ὅτι θὰ μου χρειάζονταν.

— Κρῖμα! εἶπεν ἡ Ἀντιγόνη. Ἀλλὰ δὲν πειράζει, εἰπῆτε μου τὸ ὄνομά σας καὶ τὴν διεύθυνσίν σας καὶ πιστεύω νὰ τα θυμηθῶ.

— Φοβοῦμαι πως δὲν θὰ τα θυμηθῆς, ἀπήντησεν ὁ κλέπτης μὲ ὕφος τεθλιμμένον. Ὅμως ἂς δοκιμάσωμε...

Καὶ ἤρχισε νὰ ἀπαγγέλῃ μακροσκελέστατον καὶ πολυσύνθετον ὄνομα.

—Ἔχετε λοιπὸν τόσον μεγάλον ὄνομα; διέκοψεν ἡ Ἀντιγόνη.

—Αὐτὸ σοῦ φαίνεται παράξενο; εἶπεν ὁ κλέπτης μινῶν τὴν κεφαλήν του. Βλέπεις ὅτι κ' ἐγὼ παραξενεύομαι· διὰ νὰ μή σε κρατῶ περισσότερο, ἔρχεσαι νὰ κάνωμε ἕνα γῦρο 'ς τὸ γραφεῖο που ἔχει τοὺς θυσαυρούς του ὁ ἀξιότιμος πατέρας σου;

— Μὴ κάμνετε θόρυβον, εἶπεν ἡ Ἀντιγόνη δεικνύουσα εἰς αὐτὸν τὸν δρόμον.

Ἀλλ' ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ γραφεῖον παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμήσῃ ἡ μικρὰ κόρη. Ὅλα τὰ τόσον ἀγαπητὰ εἰς τὸν *πατέρα της πράγματα ἦσαν ἐκεῖ*, καὶ θὰ ἐλυπεῖτο πολὺ νὰ ἔβλεπε ὅτι λείπουν ὅταν θὰ ἐπέστρεφε.

Ἐστάθη μίαν στιγμὴν εἰς τὴν θύραν καὶ παρετήρησε τριγύρω της.

—Ὦ! ἐψυθύρισε, θὰ ἔχετε τὴν καλοσύνην νά μου κάμετε καὶ ἄλλην μίαν χάριν; Ἀφήσατέ με νὰ ἀναβῶ σιγὰ σιγὰ εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Θά σας φέρω ὅλα μου τὰ κοσμήματα μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ μὴ πάρετε τίποτε ἀπ' ἐδῶ. Αὐτὰ εἰμπορεῖτε νά τα πάρετε εὔκολα μαζί σας καὶ ἔχουν καὶ μεγάλην ἀξίαν... Θά σάς τα κάμω δῶρον εὐχαρίστως, ἂν δὲν ἐγγίξετε τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ μπαμπᾶ. Τὰ ἀγαπᾶ τόσον πολὺ ὅλα ὅσα εἶνε ἐδῶ μέσα, καὶ ἔπειτα εἶνε τόσον καλός!

Ὁ κλέπτης ἦν παρετήρησε μὲ ὕφος παράδοξον καὶ ἀνήσυχον.

— Πήγαινε νά τα φέρῃς, εἶπεν·

Οἱ μικροί της θυσαυροὶ εὑρίσκοντο εἰς τὸ δωμάτιόν της. Οἱ γυμνοί της πόδες δὲν ἔκαμαν τὸν ἐλάχιστον θόρυβον ὅταν ἀνήρχετο καὶ κατήρχετο τὴν κλίμακα. Ἀλλ' ὅταν ἔτεινε τὸ μικρὸν κιβώτιον εἰς τὸν κλέπτην οἱ ὀφθαλμοί της ἦσαν *δακρυσμένοι*.

—Ὁ μπαμπᾶς μοῦ ἔχει δώσῃ τὸ ὡρολογάκι, ἡ μαμμὰ τὸ μενταλλιόν, ἐψιθύρισε μὲ τρέμοντα χείλη: τὸ μαργαριταρένιο περιδέραιον μοῦ τὸ εἶχε δώσῃ ἡ γιαγιά μου ἡ ὁποία τώρα εἶνε εἰς τοὺς οὐρανούς.

Ἦτο δύσκολον νὰ διαγνώσῃ τις τὰς σκέψεις τοῦ κλέπτου αὐτήν τὴν στιγμήν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του ἔλαβε πολὺ παράδοξον ὕφος. Ἴσως νὰ μὴ ἦτο καὶ κακὸς ὅπως οἱ ἄλλοι κλέπται· ἴσως νὰ ἐντρέπετο νὰ ἀφαιρέσῃ τοὺς θησαυροὺς τῆς μικρᾶς κόρης ἡ ὁποία ἠγάπα τοὺς ἄλλους περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτόν της. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν ἤγγισε τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ πατρός της, ἐβιάζετο μάλιστα καὶ νὰ φύγῃ.

Ῥίψας ἓν βλέμμα εἰς τὴν αἴθουσαν ἐξέβαλε γογγυσμόν, καὶ ἡ Ἀντιγόνη τον ἤκουσε νὰ μουρμουρίζῃ καὶ νὰ κατακρίνῃ τοὺς πλουσίους διότι δὲν φροντίζουν διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ δὲν ἀφίνουν τίποτε νὰ πάρουν καὶ αὐτοί, ὡς νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ βάλῃ εἰς τὰ θυλάκιά του μαρμάρινα ἀγάλματα καὶ ὀρειχάλκινα ἐκκρεμῆ ὡρολόγια ἔχοντα τόσον ὄγκον καὶ τόσον βάρος!

Ἡ Ἀντιγόνη ἐλυπήθη διότι τὸν ἔβλεπε δυσηρεστημένον, ἀλλὰ πολὺ ἀπεῖχε νὰ μαντεύσῃ τί ἐσκέπτετο.

Μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ἔλαβε τεμάχιον ψητοῦ κρέατος τὸ ὁποῖον κατεβρόχθισε μὲ πολλὴν ὄρεξιν, ἔπειτα ἐγέμισε μὲ οἶνον ἓν μεγάλον ποτήριον.

— Λοιπὸν 'ς τὴν ὑγιά σου, μικρούλα μου, εἶπε, πίνω 'ς τὴν ὑγιά σου. Σοῦ εὔχομαι νὰ γίνῃς ὥμορφη κοπέλλα, νὰ σε καμαρώνουν ὅλοι καὶ νὰ χαίρωνται τὰ γονικά σου.

Καὶ ῥίψας τὴν κεφαλήν του πρὸς τὰ ὀπίσω ἐρρόφησεν ἀπνευστὶ τὸ ποτήριον καθὼς κάμνουν οἱ κακῶς ἀνατεθραμμένοι ἄνθρωποι.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΒΑΣΙΛΙΚΗ Κ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἕν τινι σχολείῳ:

Ὁ διδάσκαλος (αὐστηρῶς). — Πῶς ἔγινεν ἐδῶ αὐτὴ ἡ κηλὶς εἰς τὸ τετράδιόν σου;

Ὁ μαθητής. — Μὲ συγχωρεῖτε, δὲν εἶνε κηλίς, εἶνε δάκρυον.

— Καὶ ἔγινεν ἔτσι μαῦρα τὸ δάκρυ σου;

— Μὰ δὲν εἶνε δικό μου, εἶνε ἑνὸς μικροῦ ἀράπη που ἔχουμε 'ς τὸ σπίτι.

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.

*

Ὁ Μιμῆς τοποθετεῖ μετὰ μεγάλης προσοχῆς μερικὰ ἀπὸ τὰ παιγνίδιά του εἰς τὸ βάθος ἑνὸς ἐρμαρίου.

— Τί κάνεις ἐκεῖ, Μιμῆ; τῷ λέγει ἡ μήτηρ του.

— Φυλάω μερικὰ παιγνίδια μου νὰ τα βροῦν τὰ παιδιά μου.

— Καὶ ἂν δὲν κάνῃς παιδιά;

— Τότε θὰ τα βροῦν τὰ ἐγγόνια μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Εὐζώνου.

*

— Πόσον καιρὸν ἔλειπες;

— Δεκατέσσαρας μῆνας.

— Σῶπα, σῶπα... τὸ ἔτος ἔχει μόνον δώδεκα, πού τους ἔβγαλες σὺ δεκατέσσαρας;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλχαντος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ὕστερον ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου ἐκείνην ἐν ᾗ μοι περιέγραφες τοὺς ἀγῶνας τοῦ Παναχαϊκοῦ καὶ μοι ἀνήγγελλες ὅτι εἰς τὰς ἐξετάσεις σου ἔλαβες τὸν ἐπίζηλον βαθμὸν *ἄριστα*, δὲν ἔλαβα οὐδεμίαν ἄλλην σου, *Ἐκηβόλε Ἀπόλλον*. Διατί;

Καὶ βέβαια, *Ἀττικὴ Νύξ*, εἶνε ἀληθὲς ὅτι διὰ τῆς ἐπιμονῆς, διὰ τῆς δυνάμεως τῆς θελήσεως, θὰ κατορθώσῃς νὰ ἀποδιώξῃς αὐτὴν τὴν μελαγχολίαν ἡ ὁποία κοντεύει νά σου γίνῃ χρόνιον νόσημα. Ἔπειτα καὶ ὁ Ἀραπάκης σας μὲ τὰ χαριτωμένα του ἐπεισόδια πολὺ θὰ συντελεσῃ, ἐλπίζω, νὰ ἀνακτήσῃς τὴν εἰς τὴν ἡλικίαν σου ἀρμόζουσαν φοιβόρυθμον. Καὶ τότε πόσον περισσότερον θὰ τον ἀγαπῶ!

Ὄχι, φίλε μου Ἠλία Ἀναστασιάδη, δὲν, θέλω νὰ μου στέλλῃς ἀρθρίδια πρὸς δημοσίευσιν· δὲν το εἶπα χιλιάκις ὅτι ἐκτὸς τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων καὶ τοῦ παιδικοῦ πνεύματος τίποτε ἄλλο δὲν δημοσιεύω ἐκ μέρους τῶν συνδρομητῶν μου στελλόμενον;

Ἡ *Ἐλικωνιὰς Παρθένος* περιγράφουσα μίαν ἐκδρομήν της εἰς Ἁγίαν Μαρίναν πλησίον τῆς Λαρίσσης, τελειώνει τὴν περιγραφήν της μὲ τὸ ἑξῆς θλιβερὸν ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον δημοσιεύω χάριν τῶν ἀπροσέκτως ἐκπιθεμένων εἰς παρομοίους κινδύνους ἐκ τῶν μικρῶν μου φίλων:

—«Περὶ τὴν ἕκτην ὥραν ἡτοιμαζόμεθα νὰ ἀναχωρήσωμεν ὅτε ἠκούσθησαν κραυγαὶ καλοῦσαι εἰς βοήθειαν· ἐτρέξαμεν καὶ εἴδομεν γυναῖκα ἥτις διὰ σχημάτων μᾶς ἔδεικνυε τὸν Πηνειὸν ποταμὸν ὅπου ἦσαν δύο παιδία ἐνηγκαλισμένα καὶ πνιγμένα. Εἴχον ὑπάγῃ νὰ κάμουν λουτρὸν καὶ ἐπνίγησαν. Ἔσπευσαν οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ἔβγαλαν καὶ τὰ ἐπῆγαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀκολουθούσης τῆς μητρὸς ἡ ὁποία ἀνέσπα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της...»

Εὐτυχὴς εἶμαι διότι τόσην χαρὰν σοι προξενοῦν αἱ ἀπαντήσεις μου, *Δρόσος τῆς Πρωΐας*. Κλέπτε ἀπὸ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς σου μερικὰς στιγμὰς διὰ νὰ μου γράψῃς, διότι καὶ ἐγὼ τὴν αὐτὴν αἰσθάνομαι χαρὰν ὁσάκις λαμβάνω ἐπιστολὰς ἀπὸ τοὺς φίλους μου. Εἰς τὴν *Σεμίραμιν* καὶ τὴν *Παπαρούναν* θὰ μεταδώσω τοὺς ἀσπασμούς σου.

Μὲ τὸ παρὸν φύλλον, *Μέλλων Ναύαρχε*, στέλλονται καὶ πρὸς σὲ καὶ πρὸς ὅλους τοὺς συνδρομητὰς τοῦ 93 τὰ δύο τελευταῖα τεύχη τοῦ κληρονόμου τοῦ Ροβινσῶνος (23ον καὶ 24ον). Τώρα θὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ συκνὴ ἔκδοσις τῶν καθυστερησάντων ἐφετεινῶν φυλλαδίων. Ἂν οἱ καθυστεροῦντες τὴν συνδρομήν των ἐπροθυμοποιοῦντο ἐπὶ τέλους νὰ ἀποτίσωσιν αὐτήν, ἡ ἔκδοσις τῶν φυλλαδίων οὐδέποτε θὰ καθυστέρει, διότι δὲν θὰ ἤμεθα ἠναγκασμένοι νὰ κατασπαταλῶμεν τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου μας εἰς διηνεκῆ ἀλληλογραφίαν καὶ διατήρησιν λογιστικῶν βιβλίων πολυδαιδάλων.

Ἐγκρίνω τὸ νέον σου τοῦτο ψευδώνυμον, *Ἀρχιναύαρχε Θεμιστόκλεις*, καὶ περιμένω συχνὰς ἐπιστολάς σου.

Μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας δέχομαι τὴν μικράν σου ἀδελφὴν μεταξὺ τῶν φίλων μου, ἀγαπητὲ Ἰωάννη Χρηστίδη. Τὸ ψευδώνυμόν της πολὺ μ' ἀρέσει καὶ περιμένω γραμματάκι της.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ εἴδησις ὅτι ἀπεφάσισες νὰ ἔχῃς ἀλληλογραφίαν μαζί μου, φιλτάτη Ἑλένη Ζαννιδάκη. Μία ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας μου τέρψεις εἶνε νὰ λαμβάνω ἐπιστολὰς ἀπὸ τὰς φίλας μου καὶ νά ταις ἀπαντῶ. Τὸ ψευδώνυμόν σου εἶνε *ὡραῖον*, ἀλλὰ σε *παρακαλῶ* νὰ ἐκλέξῃς ἄλλο, διότι αὐτὸ εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ αἰτία νὰ ἐμποδισθῇ καὶ πάλιν ἡ εἴσοδος τοῦ φύλλου εἰς τὴν ὅμορον ἐπικράτειαν.

Ὁ τεσσαρακοστὸς πρῶτος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων λήγει μὲ τὰς σημερινὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις, *Λεῶν τοῦ Παρνασσοῦ*. Ἡ προθεσμία μέχρι τῆς ὁποίας στέλλονται αἱ λύσεις ἑκάστου φυλλαδίου εἶνε ἐκείνη τὴν ὁποίαν σημειῶ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων καὶ ὄχι ἄλλη.

Καὶ τί καλλίτερον εἰμπορῶ νὰ ἐπιθυμήσω, φιλτάτη Φ. Π., παρὰ νὰ ἴδω ὅτι λαμβάνεις καὶ σὺ μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου καὶ εἰς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ εἰς τὰ παιδικὰ πνεύματα καὶ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν; Ἀφοῦ ἡ ἀγαπητή μοι ἐξαδέλφη σου σοὶ παραχωρεῖ τὸ πρῶτον της ψευδώνυμον, ἐγὼ δὲν ἔχω καμμίαν ἀντίρρησιν.

Ὁ τίτλος ἑκάστου τόμου τῆς «Διαπλάσεως», *Μικρὲ Εὐρυτάν*, εἶνε προσκεκολλημένος εἰς τὸ τελευταῖον φυλλάδιον αὐτοῦ, τιμώμενον λεπτὰ 25.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 24 Δεκεμβρίου)

690. Συλλαβόγριφος.

Τῆς ἐργασίας ἀμοιβὴν ἐμὲ θὰ ἀποκτήσῃς,
Ἀλλὰ διαχωρίζων με δυὸ ζῷα θὰ παντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Θαλασσομάχου.

691. Στοιχειόγριφος.

Ἐὰν ἀρχαῖος στρατηγὸς τρεῖς κεφαλάς του χάσῃ
νησὶ θὰ γίνῃ ἑλληνικὸ μὲ κόσμο καὶ μὲ δόξα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

692. Στοιχειόγριφος.

Κ νὰ γράψῃς, ταῦ νὰ σβύσῃς
καὶ ἀμέσως θὰ πορρήσῃς:
τὴν Φοινίκην θὰ ἀφίσω
καὶ εἰς θρόνον θὰ καθήσω.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

693. Αἴνιγμα.

Εἰς τὸ δῶμά σου συχνάζω, εἰς τὸν οἶκό σου ποτέ·
εἰς τὸν τράχηλον δεμένον μὲ κρατοῦν οἱ πωληταί.

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.

694. Ρόμβος.

Τὰ δύο μου τὰ ἄκρα σᾶς τα δανείζει ὁ Πύρρος,
ὁ δὲ σταυρός μου ζῷον πού τα κατεῖχε ἥρως.
τὸ δεύτερον, ὦ λύτα, τὰ ἔτη ἀπαρτίζει.
τὸ τρίτον τὸν καθένα τὸν κάμνει νὰ σαστίζῃ.
τὸ πέμπτον εἶνε κᾶτι ποῦ νὰ φοβῆσαι πρέπει.
χωρὶς τὸ ἕκτον πᾶς τις ὀλίγους ρόμβους βλέπει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

693. Πυραμίς.

Οἱ μὲν σταυροὶ νὰ ἀντικατασταθῶσι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα βασιλέως τῆς Φρυγίας· οἱ δὲ ὀκτὼ ἀστερίσκοι τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ σχηματίσωσιν ἐπώνυμον τοῦ Διός, οἱ ἐξ ἀνωτέρω πόλιν τῆς Ἑλλάδος, οἱ τέσσαρες ἀνωτέρω ποταμὸν τῆς Ἰταλίας καὶ οἱ ἄνω δύο ὄνομα ζῴου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δοξασμένης Ἴθης.

696. Πρόβλημα.

Νὰ εὑρεθῇ ἀριθμὸς ὅστις διαιρούμενος διὰ τοῦ 7 νὰ δίδῃ ὑπόλοιπον 1, διὰ τοῦ 11 ὑπόλοιπον 10 καὶ διὰ τοῦ 13 ὑπόλοιπον 3. Τὸ δὲ ἄθροισμα τῶν τριῶν πηλίκων νὰ εἶνε ἴσον πρὸς τὰ τρία δέκατα τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυκούργου τοῦ Νομοθέτου.

697-699. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ *τάφρος* διὰ 5 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *λάκκος*.

2. Τὸ *φύλλον* δι' 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *κλῶνος*.

3. Ὁ *κλῶνος* δι' 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *μίσχος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Θαλασσομάχου.

700—701. Κεκρυμμένα ὀνόματα νήσων.

1. Ὁ στρατιώτης τὸ ὅπλον ἔχει ὡς σύντροφόν.

2. Τὸ ὕδωρ ἐντὸς τῶν πόλεων διανέμεται διὰ τῶν ὑδραγωγείων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσοῦ.

702-704. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Αἱ δὲ εὑρισκόμεναι ν' ἀποτελοῦσι γνωμικόν,
Θρόνος, νόθον, ἔρπει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τὶκ-Τάκ.

705. Ἀπροσδόκητον.

Πότε ὁ σκύλος ἔχει πέντε πόδια;

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀβ. Ν. Κωνσταντινάνη.

706. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πρωτευούσης εὐρωπαϊκοῦ κράτους.

1. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2. Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος. 3, Χώρα τῆς Ἀσίας. 4, Ἀρχαῖος βασιλεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσοῦ.

707. Μεσοστιχίς.

Διὰ τῶν μεσαίων γραμμάτων τεσσάρων νήσων τῆς Μεσογείου θαλάσσης σχηματίσον τὸ ὄνομα ποταμοῦ τῆς Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Δ. Δούμα.

708. Διπλῆ ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως, τὰ δὲ δεύτερα, ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα, τὸ ὄνομα ἀρχαίας βασιλίσσης.

1, Ζῷον τρωκτικόν. 2, Ποταμός. 3, Βασιλεὺς τῆς Περσίας. 4, Ἐπαρχία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. 5, Σύνδεσμος. 6. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χίόνος τοῦ Παρνασσοῦ.

709. Ἑλληνοσύμφωνον.

ιει—ιου—ο—αιο—ω—υο—ο—υ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ναυάρχου.

710. Φωνηεντόλεπον.

θντν—χθρν—μ—φλττ—θυτς—ν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιονισμένης Κορυφῆς.

711. Γρῖφος.

$\frac{\text{ΑΔΑ}}{\text{ἐστὶ}}$ κ' $\frac{\text{ἂν}}{\text{ἦν}}$ τὸν μήτηρ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 20 Αὐγούστου ἐ. ἔ.

568. Κροκόδειλος (κροκός, δειλός).—**569.** Ἀμφίων (ἀμφί, ὤν). — **570.** Κρήτη, Οἴτη. — **571.** Τράγος, τάγος. — **572.** Ὁ καρκῖνος. — **573.**

Μ
Ο
Ν
ΡΟΔΑΝΟΣ
Χ
Ο
Ν

— **574.** Θὰ ἀγαράσῃ 32 ἀρνία, 4 πρόβατα, καὶ 4 κριούς. — **575.** Κατὰ 720 τρόπους (ὡς βεβαιοῖ ὁ προτείνας τὴν ἐρώτησιν). — **576.**

42	20	3	32	23
12	48	17	24	19
26	28	30	31	5
25	18	10	29	38
15	6	60	4	35

577-580. 1, *Χρῆμα*, ῥῆμα, ῥάμμα, ἅμα, ἄρα, αὔρα, λύρα, *λέρα*.—2, *Πύλος*, πόλος, πόρος, ὅρος, ἅλας, ἅλας, ἄλας, τάλας, *Τάρας*.—3, *Θήρας*, θήρας, Ἥρας, ἥρας, ὅρος, κόρος, Κῦρος, Κύρνος, *Κύθνος*.— 4, *Γάλα*, ἅλλα, ἅλας, ἄλλος, ὅλος, ὅρος, πόρος, Πύρρος, Τύρος, τυρός.—**581-584.** Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος δ σχηματίζονται αἱ λέξεις: *δραχμή, σχεδόν*, κέδρος, Ρόδος. — **585.** ΑΡΤΑΞΕΡΞΗΣ, Ρέα, Τάρας, Ξέρξης, ἔαρ, Ἥρα, Σάρα. — **586.** ΣΤΡΑΒΩΝ (1, ΣτΝαι. 2, ΤρΩάς. 3, ΡοΒοάμ. 4, ΑδΑμας. 5, ΒάΡνα. 6, ΩσΤια. 7, ΝέΣων). — **587.** Ἕκαστος κρίνει τοὺς ἄλλους κατὰ τὰς ἰδικάς του ἰδέας. — **588.** Κακῆς ἀπαρχῆς γίνεται τέλος κακόν.

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,, ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΥΤΗΣ

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος ὑπὸ *Σοφίας Δήμου* μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . δρ. **1,75**

Ἡ Ἀνθούλα ὑπὸ *Ἀρ. Π. Κουρτίδου* μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. **3,50**

Βαϊτὰν Ζεράπ ὑπὸ *Σοφίας Δήμου* μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτειαι. Ἄδετον . . . . . δρ. **1,50**

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν Μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μέην-Ρήδ, περιπετειῶδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις *Ἀρ. Π. Κουρτίδου*, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . δρ. **1,75**

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ *Π. Ι. Φέρμπου* ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . δρ. **3,50**

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου ὑπὸ *Ἀρ. Π. Κουρτίδου* μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγότατον καὶ διδακτικὸν διήγημα Ἄδετον δρ. **1,50**

Ἡ Μαρουσία ὑπὸ *Π. Ι. Φέρμπου* μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P. J. Stahl. Διήγημα Ρωσσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. **3,50**

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ *Δ. Καταβουζηνοῦ*. Τόμος περιέχων 150 ποιημάτια διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδετος δρ. **1,50**

Ἡ Νίνα ὑπὸ *Π. Ι Φέρμπου* ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουΐζης Μ. Ἀλκώτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρωΐδος καὶ τῶν ἑπτὰ ἐξαδέλφων της. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. **3,50**

Παιδικοὶ Διάλογοι ὑπὸ *Αἰμιλίου Ἐμαρμένου* (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς. Σειραὶ δύο, ἤτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπιτρεπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. **1,20**

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικοὺς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. . . . . δρ. **1 20**

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ *Ν Π. Παπαδοπούλου*. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνωσι τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συναναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδετον ἕκαστον τομίδιον . . . . . λεπτὰ 50

Ὁ Πυρετοπώλης ὑπὸ *Π. Ι. Φέρμπου* ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον . . . . . δρ. **3,50**

Ὁ Φώτης ὑπὸ *Χριστοφόρου Σαμαρτσίδου*. ἐπικολυρικὸν ποίημα, ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος, ἐν ᾧ περιγράφεται ὁ βίος μικροῦ ἑλληνόπαιδος μετὰ ὡραίων περιγραφῶν ἑλληνικῶν ἠθῶν καὶ χαρακτήρων.

Ἄδετον . . . . . δρ.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗΣ ΕΥΘΗΝΙΑΣ

19 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» — 2,000 εἰκόνες — ἀντὶ δρ. 47,50 : μόνον δρ. 19

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθυνήν, ἤτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρεχόμενοι εἶνε οἱ ἑξῆς 19 τόμοι: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 12ος, 14ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, **πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος**

Οἱ ἐκ τῆς ἄνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι πέντε τόμοι εἶνε σχεδὸν ἐξηντλημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὑρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου καὶ 13ου τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10ου δρ. 4, καὶ τοῦ 2ου δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν. Ὥστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ μὴ ἀναβάλλωσιν.

Ἕκαστος τόμος τῆς "Διαπλάσεως τῶν Παίδων,, κοσμεῖται δι' 100 ἕως 130 εἰκόνων, εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν ταῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως» ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης ἐξόχως ἐπαγωγοῦ, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἑξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλείστα τῶν ὁποίων ὡς κύρος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας:

Ὁ Ἀνοιχτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἥρως, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διετεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῷ. — Ἡ Ἀδελφούλα μου, πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐν τῷ 20ῷ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσῶνος, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Ἀνάγνωσμα τοιοῦτον εἰς τόσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενον εἶνε τυχηρὸν ἀπόκτημα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων τῶν γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἑκάστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον, δὲν προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθεῖαν

Πρὸς τὸν κ. Ν Π. Παπαδόπουλον

ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»

ὁδὸς Αἰόλου 119 **Εἰς Ἀθήνας**

— Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα.

— Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιὰν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνίστη Κωνσταντινίδου 1894—8717.